

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **H. O.**, nar., st. příslušnost Nigérie, t.č. zajištěna, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované: **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20.5.2014, č. j. KRPB-125744-17/ČJ-2014-060027-50A,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 4.6.2014, doručenou soudu téhož dne žalobkyně napadla rozhodnutí žalované ze dne 20.5.2014, č. j. KRPB-125744-17/ČJ-2014-060027-50A, kterým byla zajištěna podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU (č. 604/2013) ze dne 26.6.2013. Žalobkyně se domnívá, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 2, 3, 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3, 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 28 Dublinského nařízení. Vytýká správnímu orgánu, že nezohlednil zranitelné postavení žalobkyně jakožto oběti obchodování s lidmi, když ze sdělených skutečností žalobkyní je možno dovodit důvodné podezření, že je pravděpodobnou obětí trestného činu obchodování s lidmi, navíc je ve třetím měsíci těhotenství. V roce 2007 přicestovala do Itálie, neboť neznámá osoba z Nigérie jí nabídla zaplacení cesty do Itálie, kde

by měla lepší budoucnost a mohla studovat. Na území Itálie požádala o mezinárodní ochranu a žila v azylovém táboře, ovšem neznámá žena ji přinutila tábor opustit a nutila ji k prostituci k zaplacení peněz za cestu do Itálie. Z bytu, kde společně bydlely utekla v roce 2012 a opětovně požádala o mezinárodní ochranu, obdržela povolení k pobytu na 2 roky, které vypršelo 4.5.2014, vrátila se do Neapole, kde ji ona neznámá osoba nutila k zaplacení dluhu a vyhrožovala jí zabitím. Přítel v táboře, kam za ním utekla, jí pomohl vyřídit italský doklad pro cizince, aby mohla v Itálii dále pobývat, ale rozhodla se Itálii opustit. Minimálně tedy existuje důvodné podezření, že se stala obětí obchodování s lidmi. Specifickou trestnou činnost obchodu s lidmi Česká republika postihuje, neboť se k tomu zavázala ratifikací protokolu k Úmluvě o nadnárodním organizovaném zločinu.

Žalobkyně dále namítala, že správní orgán zneužil správní uvážení, když v rozhodnutí o zajištění zohlednil jenom skutečnosti svědčící v její neprospěch, tj. nelegální vstup na území ČR, prokázání se padělaným dokladem, útěk z azylového tábora v Itálii, aniž by zjišťoval jejich důvod.

Dále namítala, že její zajištění v zařízení pro zajištění cizinců není přiměřené vzhledem k jejímu postavení zranitelné osoby a správní orgán měl naopak povinnost poskytnout jí vhodné a bezpečné ubytování, jakožto potencionální oběti obchodování s lidmi a těhotné ženy s odkazem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/36/EU ze dne 5.4.2011. Řada mezinárodních dokumentů nedoporučuje přistupovat u obětí obchodování s lidmi ke zbavení svobody z imigračních důvodů, držení v imigrační detenci nebo v jiné formě. Poukazuje na právní úpravu zbavení svobody v případě žadatelů o mezinárodní ochranu v ust. § 46a zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, která ale absentuje v zákoně o pobytu cizinců.

Žalobkyně dále namítla, že správní orgán nesprávně vyhodnotil podmínky zajištění, neboť nerespektoval rozsudek NSS č.j. 7 As 107/2012-40, podle něhož musí správní orgán posoudit dostupnost mírnějších donucovacích opatření upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

Na případ žalobkyně je nutné aplikovat čl. 28 Dublinského nařízení, protože byla zajištěna za účelem předání podle tohoto Nařízení. V jejím případě není splněn účel zajištění, neboť předání podle Dublinského nařízení by se týkalo oběti obchodování s lidmi a tudíž nemůže být předána zpátky do Itálie.

Správní orgán měl využít mírnějších donucovacích opatření formou hlášeného pobytu, např. ubytování či chráněné bydlení u nevládní organizace, neboť v její případě neexistuje vážné nebezpečí útěku. Předání žalobkyně do Itálie není možné, protože jí tam reálně hrozí, že ji vyhledají její obchodovatelé a bude opět nucena k prostituci, Itálie není pro ni bezpečnou zemí a nemůže se tam vrátit. Nebylo zjištěno potřebné posouzení, jestli jí v Itálii nehrozí ponižující nebo nelidské zacházení a tedy jestli její navrácení není v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

V rozhodnutí se nenachází úvaha o riziku opětovného obchodování žalobkyně za účelem prostituce v případě realizace předání, přesto, že správní orgán měl k takovéto úvaze potřebné informace.

Dále správní orgán nesprávně posoudil alternativy zajištění, nekriticky aplikoval dosavadní judikaturu, podle které nelze mírnější opatření použít, jestliže cizinec nemá na

území stálou adresu, příbuzné či známé a nemá dostatek finančních prostředků ke složení finanční záruky. Podle správního orgánu by v podstatě každá oběť obchodování s lidmi musela být zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců. V případě žalobkyně dále neexistuje vážné nebezpečí útoku, nepřihlédl ke skutečnosti, že utekla z azylového zařízení v Itálii v 15ti letech pod hrozbou fyzického násilí, byla nucena k prostituci, aby splatila dluh za cestu do Itálie a z toho důvodu pak z Itálie utekla. Nelze z toho vyvodit závěr, že dobrovolně nevyčká v ČR na rozhodnutí o předání. Žalobkyně chce v ČR zůstat a vyhledat zde ochranu a její zajištění je tudíž nezákonné.

Napadeným rozhodnutím ze dne 20.5.2014, č. j. KRPB-125744-17/ČJ-2014-060027-50A žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobkyně za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU (č. 604/2013) ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění stanovila na 60 dnů. Skutkově v rozhodnutí uvedla, že dne 19.5.2014 byla jmenovaná kontrolována hlídkou ve stanici ČD Břeclav jako cestující mezinárodního vlaku jedoucího ve směru Vídeň – Berlín, prokázala se vlastním cestovním dokladem pro cizince vydaným v Itálii a opatřeným její fotografií, který se jevil jako padělek a vyvstalo podezření, že se dopustila přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny, a proto byla téhož dne zadržena a následně eskortována. Daktyloskopování jmenované, které bylo spojeno s lustrací v systému EURODAC skončilo s pozitivním nálezem jako žadatelky o mezinárodní ochranu v Itálii. Následoval dotaz na italskou stranu ohledně pobytového statusu na jejím území a bylo sděleno, že jmenovaná měla v Itálii uděleno povolení pobytu platné do 4.5.2013 a tím, že vstoupila na území ČR bez platného cestovního dokladu či víza nebo jiného povolení, porušila povinnost cizince a dopustila se přestupku. Dále jmenovaná vylíčila svoji cestu z Nigérie do Itálie bez cestovního dokladu či víza v roce 2007, po zadržení požádala o azyl a byla umístěna do azylového tábora, odkud utekla a v Itálii pobývala bez jakéhokoli cestovního dokladu 5 let a provozovala prostituci v Neapoli. Po té době ji opět zadržela policie, opět požádala o azyl a byl jí vystaven doklad o povolení k pobytu, na základě kterého pobývala v Itálii až do května 2014. Potkala ženu, která jí zprostředkovala cestu do Itálie a které nezaplatila, ta žádala peníze, které neměla, takže z místa povoleného pobytu utekla a ani si neprodloužila povolení k pobytu. V Neapoli potkala muže z Ghany, který jí obstaral italský doklad pro cizince, aby mohla v Itálii dále pobývat a zaplatila za něj 100 Euro. Po dvou dnech se rozhodla s uvedeným dokladem odcestovat vlakem do Německa přes Řím a Rakousko, odkud měla v úmyslu pokračovat přes ČR do Německa. Cílem cesty byl Berlín, kde žijí její přátelé. Kontrole předložila padělaný doklad Itálie vydávaný cizincům bez dokladů, žádný jiný doklad neměla a nebyl u ní nalezen. Sama vypověděla, že jej nemá a je tudíž doloženo, že vstoupila na území neoprávněně bez platného cestovního dokladu a víza. První bezpečnou zemí, kde požádala o mezinárodní ochranu, byla Itálie, což vyplývá z prověry v systému EURODAC, vyjádření účastnice a informací získaných od italských orgánů. Tato země je zemí příslušnou k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu a je v souladu s nařízením č. 604/2013 povinna žadatelku přijmout zpět na své území a to i v případě, když řízení o její žádosti bylo již ukončeno. Správní orgán se zabýval možnými překážkami vydání cizinky do Itálie, když zjišťoval event. příbuzné v ČR, které zde ale nemá a neměla ani v úmyslu zůstat v ČR, která nebyla cílem její cesty, nýbrž tranzitní zemí při cestě do Německa. Itálie je zemí, která se zavázala sdílet hodnoty uznávané v EU, a tudíž správní orgán nepředpokládá, že by účastníci řízení navrácením do této země mohlo hrozit uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání nebo by vycestování mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V době rozhodování tedy nebyly známy žádné překážky, které by jí bránily v předání do země příslušné k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Itálii. Zajištění podle

§ 129 odst. 1, 3 je zákonné do doby realizace jejího předání. Čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny základních práv a svobod je respektován zákonem o pobytu cizinců. Čl. 28 Nařízení č. 604/2013 je aplikovatelný, neboť jednání cizinky ho utvrzuje v názoru, že vážné nebezpečí útěku skutečně hrozí, neboť nelegálně překročila hranice do Rakouska a ČR, aby se dopravila do Německa a tudíž je zřejmé, že je schopna za účelem dosažení svého cíle opakovaně porušit právní předpisy ČR a Evropského práva. Není záruka, že bude vyčkávat v ČR do doby, než bude předána do Itálie, ale lze se reálně domnívat, že bude pokračovat v cestě směrem do Německa. Správní orgán zvažoval, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, jak mu ukládá judikatura NSS, ale v případě žalobkyně tato nemá v ČR hlášený pobyt, přicestovala bez povolení úřadů s úmyslem využít ČR k tranzitu do Německa, nemá dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s realizací jejího předání a v ČR nemá příbuzného či známého, který by zajistil ubytování a složil finanční záruku. Aplikace zvláštních opatření nepřipadá v úvahu a je v souladu s dostupnou judikaturou. Správní orgán shrnul, že je dostatečné odůvodnění zajištění za účelem předání, neboť zajištěná pobývala dne 19.5.2014 v ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu, víza nebo povolení k pobytu, do ČR přicestovala poté, co opustila Itálii, kde měla povinnost se zdržovat, vlakem přes Rakousko s úmyslem dojet do Německa, pokud by nebyla zajištěna, nemá možnost ubytování si zajistit sama, nemá dostatek finančních prostředků pro pobyt či dobrovolný návrat do Itálie, který je možný fakticky letecky. Tímto by vlastně bylo ignorováno to, že úmyslně opustila Itálii, aby se dostala do Německa, a proto nelze očekávat, že se bude dobrovolně zdržovat na území ČR do doby jejího předání do Itálie, kterou úmyslně opustila. Pokud se týká těhotenství zmiňované zajištěnou, správní orgán ve zdravotnickém zařízení nechal vyšetřit, zda na její zdravotní stav nebude mít omezení na svobodě nepříznivé následky. Dle zprávy lékaře je zdravotní stav v pořádku a je schopna absolvovat pobyt v zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová. Doba zajištění stanovená na 60 dnů byla nastavena na základě zkušeností z předchozích řízení o předání cizinců žadatelů o azyl z ČR do Itálie a zahrnuje dobu nutnou pro doručení podkladů na Dublinské středisko MV ČR, 14 dnů na odpověď na žádost o převzetí cizince a 6 týdnů na realizaci předání. Tato doba také zahrnuje nutný letecký transfer.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že je nutno žalobu rozdělit na dvě hlavní části, když v první namítala nezohlednění zranitelného postavení žalobkyně jakožto oběti obchodování s lidmi a v druhé části, v níž namítá nesprávné vyhodnocení podmínek zajištění. S žalobními body nesouhlasí. Konstatovala, že žalobkyně uvádí skutečnosti zcela odlišné od těch, které uvedla do protokolu účastnice řízení při správním řízení o povinnosti opustit území, k jehož sepsání došlo 19.5.2014. Do tohoto protokolu uvedla, že do Itálie přicestovala před 7 lety, italské úřady evidují její příjezd 22.11.2008. Později vydané povolení k pobytu bylo platné pouze na rok do 4.5.2013. Tvzení uvedená v žalobě jsou zcela v rozporu s vyjádřením v protokolu při správním řízení, kde tvrdila, že se domluvila s jednou paní, že jí za 35 000 Euro zprostředkuje cestu do Itálie a peníze měla zaplatit v Itálii prostituci. Po zadržení italskou policií u pobřeží Itálie požádala o azyl, byla umístěna v azylovém táboře, z něhož po měsíci utekla a v Itálii pobývala bez cestovního dokladu, či dokladu opravňující k pobytu v Itálii po dobu 5 let, kdy dělala prostitutku na ulici ve městě Neapol. V té době jí zadržela opět policie a opět požádala o azyl a byl jí vystaven doklad o povolení k pobytu od května 2012 do května 2013. Po tu dobu a dále pobývala v městě Catanzáro. V této době potkala ženu, která jí zprostředkovala cestu do Itálie, která po ní chtěla peníze, na nichž se dohodly, a protože je neměla, z města utekla, neboť jí vyhrožovala smrtí. Proto si také neprodloužila povolení k pobytu. Pak pobývala v městě Lamenzia, následně v Neapoli, kde potkala muže z Ghany, kteří jí přislíbili obstarání dokladů, aby mohla v Itálii dále pobývat. Za to zaplatila 100 Euro a na doklad pobývala v Itálii 2 dny a rozhodla se odjet vlakem do Německa. Nebyla tudíž

uvedena v omyl a následně převezena do Itálie za účelem prostituce, jak v žalobě uvádí, nýbrž od samého počátku věděla, že bude prostituci provádět a byla na tom domluvena před příjezdem do Itálie. Není pravdou, že ji žena nutila, aby opustila azylové zařízení, protože ji potkala až v době platnosti povolení k pobytu vydaného v roce 2012, již v době její zletilosti. Prostituci prováděla dobrovolně bez nátlaku. Není pravdou, že s touto ženou žila v bytě v Neapoli, když vypověděla, že ji potkala až poté, co se přestěhovala do města Cantanzaro v roce 2012. Rovněž tak neutíkala za přítelem do tábora, aby jí pomohl vyřídit italský doklad pro cizince, ale do protokolu uvedla, že po celou dobu v Itálii byla se svým přítelem a že si snad vyřizovala doklady přes nějaké muže z Ghany. Tento o ničem nevěděl a ani o těchto mužích. V žalobě je tudíž vytvořený smyšlený příběh, pouze na základě faktů uvedených v rozhodnutí o zajištění bez znalosti skutečností uvedených cizinkou v protokolu o vyjádření účastnice řízení, z nichž správní orgán při rozhodování vycházel. Z azylového zařízení utekla svévolně v době nezletilosti, živila se jako prostitutka, aniž by na ni byl vyvíjen nátlak, neboť ženu, která jí zprostředkovala cestu do Itálie, podle svého tvrzení potkala až v roce 2012. Tato žena ji tudíž nenutila k prostituci, ani v době její dospělosti. Požadovala peníze, na kterých se dohodly, aniž by svůj požadavek vztáhla na způsob, jakým peníze získá. Před touto ženou utekla do dalších měst a v Neapoli potkala muže, kteří jí nabídli obstarání padělaného dokladu. Situaci tedy řešila pouhým přesunem do jiné části země.

V další části vyjádření žalovaná namítá nepřipadné a účelové vytržení určitých pasáží ze Směrnice č. 211/36-EU a cituje doslovně znění čl. 11 odst. 1 této Směrnice, který nebyl brán v úvahu a zcela nepřipadně a účelově byly vytrženy pouze určité pasáže. Podstata a smysl Směrnice je zahrnuta v odst. 18 preambule, který žalovaná cituje, v níž se jasně stanoví, že doba, po kterou se cizinec ocitá v právním postavení oběti trestného činu a s tím související ochrana, která mu toto postavení přináší není doživotní, nýbrž časově ohraničená a dobu váže na určitou interakci ze stany potenciální oběti. Tato Směrnice má i určitou vazbu na Směrnici Rady 2004/81-ES ze dne 29.4.2004 o povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou oběťmi obchodování s lidmi, nebo obdrželi pomoc k nedovolenému přistěhovalectví, a kteří spolupracují s příslušnými orgány. Právě tato Směrnice určuje podmínky a dobu, po kterou může potenciální oběť využívat ochranu, na základě Směrnice č. 2011/36/EU. Pokud se žalobkyně domnívá, že se stala obětí obchodování s lidmi, měla dostatek příležitostí poskytnout italským úřadům informace o způsobu, jakým s ní bylo zacházeno, neboť Itálie jako zakládající země EU se zavázala dodržovat hodnoty uznávané EU a právní Evropské předpisy. Itálie se stala zemí příslušnou k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu a současně i zemí, která jí poskytla možnost uplatnit ochranu vyplývající ze Směrnice č. 2011/36/EU, resp. rámcového rozhodnutí Rady 2002/629/SVV ze dne 19.7.2002 o boji proti obchodování s lidmi, které bylo účinné v době, kdy žalobkyně přicestovala do Itálie a předcházelo Směrnici č. 2011/36/EU. Žalobkyně tak v Itálii měla přístup ke všem formám podpory, kterou jí přiznává postavení oběti v trestním řízení a nic jí nebránilo v tom, obrátit se na příslušné italské úřady s požadavkem na výše uvedenou pomoc. To neučinila, svévolně opustila azylové zařízení a až do 22 let se živila prostitucí a neučinila tak ani poté, co potkala ženu, které dlužila a která jí vyhrožovala. Místo toho si obstarala padělané doklady, na něž cestovala do Německa, kde chtěla požádat o azyl. Odchod z Itálie nebyl spojen s přímou hrozbou. Pokud potkala ženu, která jí vyhrožoval v době povolení k pobytu, které měla od května 2012 do května 2013, pak lze usoudit, že minimálně rok poté, co jí tato žena vyhrožovala v Itálii pobývala v různých městech, kde jí přímá hrozba nehrozila. Stala-li se obětí trestného činu, nemůže natrvalo požívat postavení oběti obchodování s lidmi a mít právo porušovat předpisy Evropského a vnitrostátního práva. Směrnice č. 211/36/EU byla transponována do čs. právního řádu zákonem č. 45/2013, proto není důvod odkazovat na uvedenou Směrnici. V době cesty z Itálie do Německa nebyla

v právním postavení oběti obchodování s lidmi, neboť k této cestě nebyla nucena pod podhrůžkou vykořisťování, nýbrž tak činila dobrovolně a tudíž nebyl dán důvod považovat ji za oběť trestného činu obchodování s lidmi. Současně se správním řízením o povinnosti opustit území proběhlo trestní řízení pro přečin padělání a pozměnění veřejné listiny, kdy státní zástupce, ani soudce neshledali, že v případě žalobkyně se jedná o oběť obchodování s lidmi a byla odsouzena k trestu vyhoštění na dobu 1 roku. Rovněž tak o zajištění byl zaslán na odbor obchodu s lidmi a nelegální migrace Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu poznatek k jmenované a tento Útvar správnímu orgánu sdělil, že žalobkyně není obětí obchodování s lidmi v ČR, avšak sdělila informace, které mohou nasvědčovat, že byla možnou obětí obchodování v Itálii. Nebyl shledán důvod k využití ust. § 42e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tvrzení žalobkyně, že ust. § 46a zákona o azylu vylučuje zbavení svobody u zranitelných osob i podle zákona o pobytu cizinců je nepravdivé tvrzení postavené na nepochopení tohoto ustanovení a dovolává se důvodové zprávy zák. č. 103/2013, kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců a zákon o azylu. Ustanovení § 46 zákona o azylu nevylučuje zbavení svobody u zranitelných osob, nýbrž umožňuje, aby taková osoba, poté co požádala o mezinárodní ochranu v době, kdy je zajištěna podle zákona o pobytu cizinců byla propuštěna a nebyla nucena k pobytu v zařízení. K námitce, že zajištění neplní zákonný účel, protože předání není možné, žalovaná uvádí, že v době rozhodování o zajištění neměla žádné informace, že by předání cizinky do Itálie mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky. Jediné co jí hrozí v Itálii je žena, která jí údajně vyhrožovala smrtí, když požadovala peníze za zprostředkování cesty do Itálie. Tuto situaci řešila změnou místa pobytu, jak sama uvedla a nic jí nebránilo v tom, obrátit se na příslušné Italské úřady s požadavkem na pomoc. Je tedy tvrzení o tom, že Itálie není pro ni bezpečnou zemí zcela bezpředmětné, když nepožádala tamější úřady o poskytnutí pomoci a přesto tvrdí, že je Itálie pro ni nebezpečnou zemí. Lze uzavřít, že předání do Itálie je možné. V rámci řízení o předání se samy policejní orgány Itálie domáhají informace k předání cizinky z důvodů vlastního šetření ve věci. I judikatura NSS konstatuje, že v době rozhodování o zajištění za účelem předání nemusí mít postaveno, že k předání dojde, ani otázku nemusí podrobněji posuzovat. Posuzuje se pouze skutečnost, zda za určitých podmínek je předání možné. Správní orgán vycházel z toho, že v demokratické Itálii, která je vázána mezinárodními smlouvami a Evropskými právními akty, stejně jako ČR se každý občan může své ochrany a bezpečnosti dovolat u příslušných orgánů a nevidí důvod, proč by tomu nemělo být v případě žalobkyně, tudíž nemožnost potenciálního předání žalobkyně do Itálie nebyla shledána.

Pokud se týká námitky nesprávného posouzení alternativy zajištění a neexistence vážného nebezpečí útoku, žalovaná se dovolává odůvodnění v rozhodnutí o zajištění, že v případě žalobkyně nelze uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování a odkázala na rozsudky v odůvodnění rozhodnutí uvedené. V případě žalobkyně hrozilo vážné nebezpečí útoku, což správní orgán dostatečně odůvodnil v rozhodnutí o zajištění. Byl oprávněn vytvořit si takový názor na základě předešlého jednání žalobkyně, která svévolně opustila azylové zařízení, pak se pohybovala po Itálii bez povolení k pobytu, živila se prostitucí až do roku 2012, kdy byla zadržena policií a po ukončení platnosti povolení k pobytu v Itálii nelegálně pobývala ještě rok, než si obstarala padělané doklady a opustila Itálii s úmyslem odcestovat do Německa a ČR byla pouze tranzitní zemí. Konečně sama v protokolu tvrdila, že neměla v úmyslu v ČR zůstat, neboť chtěla pobývat v Berlíně. Na dotaz ohledně finančních prostředků odpověděla, že je nemá, stejně tak ani její přítel, který ji doprovázel. V Německu, jak se doslova vyjádřila, chtěli požádat o azyl, v ČR nemá žádné příbuzné, není příbuzná občana EU, ani žádné závazky a vazby. Za tohoto skutkového stavu správní orgán neměl důvod se domnívat, že žalobkyně dobrovolně setrvá na území ČR do doby, než bude předána do země, kterou opustila. Navíc se vyjádřila, že z Itálie utekla a již se tam vrátit nechce.

Neměla v úmyslu zůstat ani v ČR, kterou nezná a nemá k ní žádný vztah. Z uvedeného je zřejmé, že zde bylo dáno vážné nebezpečí jejího útěku. Tvzení žalobkyně v žalobě, že chce zůstat v ČR a vyhledat zde ochranu je účelové. Účelem jejího tvrzení o setrvání v ČR je dosažení propuštění ze zařízení a pokračování v cestě do Německa. Skutečnost, že v době zajištění neměla žádné finanční prostředky, ani neměla možnost si je obstarat, vylučuje možnost složení finanční záruky. Toto opatření by bylo zjevně neúčinné, neboť hrozilo, že se bude skrývat nebo území opustí, aby se vyhnula svému přemístění do Itálie, kam se vrátit nechce a nelze proto očekávat, že na území ČR bude dobrovolně vyčkávat do jejího předání. Konečně uložením zvláštního opatření by byl za této situace ohrožen výkon přemístění žalobkyně v rámci Dublinského řízení do Itálie. Tento názor je v souladu s konstantní judikaturou soudů ve správním soudnictví včetně aktuálního rozsudku NSS č.j. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014, jehož pasáž týkající se uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců ve vztahu k institutu zajištění cizince žalovaná cituje, a z něhož lze dovodit dvě podmínky uložení zvláštního opatření a to předpoklad, že cizinec je schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a dále neexistuje důvodná obava, že by byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění některého předpokladu je pak samostatným důvodem pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaný se domnívá, že zajištění žalobkyně podle ust. § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců bylo důvodné a zákonné, a proto navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

Žalobkyně v žalobě a žalovaný ve vyjádření vyslovili souhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání.

V průběhu řízení bylo zástupcem žalobkyně 13.6.2014 doručeno soudu stanovisko nevládní organizace La Strada ze dne 10.6.2014 k případu žalobkyně ve věci jejího navrácení do země, v níž bylo požádáno o azyl s tím, že stanovisko vychází z informací získaných touto organizací během úvodního pohovoru, který byl realizován v zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová na základě žádosti o spolupráci organizací pro pomoc uprchlíkům – zástupcem žalobkyně. Z tohoto stanoviska je zřejmé, že o okolnostech svého příběhu vypovídala žalobkyně po vydání napadeného rozhodnutí.

Poněvadž by mohla vyvstat domněnka, že se žalovaná řádným způsobem nevěnovala zjištění skutečností týkajících se žalobkyně při její výpovědi do protokolu o vyjádření účastníka řízení zaevidovaného v připojeném správním spise, soud zjistil, že uvedený protokol zaevidovaný pod č.l. 19 – 23 byl sepsán za účasti tlumočnice, před vyjádřením byla žalobkyně seznámena s podklady pro rozhodnutí a k věci vypovídala souvisle, jak je zřejmé z obsahu protokolu a výpověď žalobkyně se stala podkladem pro rozhodnutí žalované o zajištění žalobkyně a pro vyjádření žalované k žalobě. Podle protokolu byla žalobkyně řádně poučena a uvedla, že porozuměla všem kladeným otázkám, že byla seznámena s podklady pro správní řízení a že řekla vše.

Ve správním spise je dále založen doklad vystavený žalobkyni v Itálii dne 5.5.2012 opravňující žalobkyni k pobytu na území Itálie do 4.5.2013.

Ze shora uvedeného vyplývá, že správní orgán při rozhodování o zajištění vycházel z podkladů a skutečností, které měl k dispozici ke dni 20.5.2014 a s jejímž obsahem byla žalobkyně seznámena před vydáním rozhodnutí. Skutečnosti, které tvrdila žalobkyně v žalobě ze dne 4.6.2014 neodpovídají skutečnostem jí uvedeným v protokolu z 19.5.2014 v podstatném obsahu. Z toho, co vypověděla žalobkyně v protokolu, vyplývá, že již v zemi svého původu, se dohodla s neznámou ženou, že jí za finanční obnos zprostředkuje cestu do

Itálie a peníze bude platit v Itálii výkonem prostituce. Jak vyplývá z italského dokladu, založeném ve správním spise, u pobřeží Itálie byla zadržena 22.11.2008, nikoliv v roce 2007. Požádala následně o azyl a byla umístěna v azylovém táboře, avšak po měsíci utekla a bez jakéhokoli cestovního dokladu nebo dokladu opravňujícího k pobytu v Itálii, dělala prostitutku na ulici do doby, než ji zadržela opět policie a znovu požádala o azyl. Byl jí vystaven doklad o povolení k pobytu platný do května 2013 a na základě něho pobývala v městě Catanzaro do května 2014. V době platnosti povolení k pobytu potkala ženu, která jí zprostředkovala cestu do Itálie a ta po ní požadovala peníze, na kterých se dohodly. Poněvadž je neměla, proto z města Catanzaro utekla, neprodloužila si povolení k pobytu a pobývala v dalším městě Lamezia, potom v Neapoli, kde jí neznámí muži z Ghany obstarali doklady, ale krátce poté se rozhodla odjet do Německa. V Itálii byla po celou dobu s přítelem, se kterým z Itálie do Německa cestovala. Vysloveně v protokolu uvedla, že neměla v úmyslu v ČR zůstat, pouze přes ČR cestovat do Německa, do Berlína, kde má přátele. Předložený doklad Itálie získala od neznámých mužů z Ghany, kteří jí pomohli tento doklad obstarat, věřila těmto lidem, že dodají doklad platný. Přítel o této záležitosti nevěděl. Ona ani spolucestující přítel neměli u sebe finanční prostředky k pobytu na území ČR, v Německu chtěli požádat o azyl.

Z těchto skutečností žalovaná vycházela při rozhodování o zajištění žalobkyně a podle soudu z toho, co tvrdila žalobkyně v protokolu, nevyplývalo, že by měla být obětí obchodování s lidmi. Žalovaný neměl důvod zjišťovat další skutečnosti týkající se žalobkyně, neboť žalobkyně ještě před vstupem do Itálie byla dohodnutá s neznámou ženou, že peníze za zprostředkování cesty do Itálie bude platit prostitut, z výpovědi nevyplývalo, že by tato neznámá žena žalobkyni pronásledovala až do května 2012, neboť jak sama žalobkyně uvedla, dělala prostitutku na ulici, byla zadržena policií a opětovně požádala o azyl a teprve v době trvání povolení k pobytu se s touto neznámou ženou setkala, která po ní požadovala zaplacení dohodnuté částky, avšak žalobkyně neměla u sebe žádné peníze, a proto z města utekla. Neprodloužila si povolení k pobytu, střídala místa pobytu a po získání dokladu se ihned následně rozhodla cestovat do Německa. Z výpovědi také vyplývá, že v Itálii byla po celou dobu se svým přítelem Francis Opuku, se kterým také do Německa cestovala. Pokud se týká těhotenství žalobkyně, ze správního spisu vyplývá, že byla řádně před zajištěním vyšetřena ve zdravotnickém zařízení ČR před zajištěním se stanoviskem odborného lékaře, že je možno těhotnou omezit na svobodu. Další námitky žalobkyně v žalobě související s tvrzeným zranitelného postavení žalobkyně, jakožto oběti obchodování s lidmi, tj. nesprávné vyhodnocení podmínek zajištění, že zajištění neplní zákonný účel, protože předání žalobkyně, jakožto oběti obchodování s lidmi do Itálie není možné a námitka, že správní orgán nesprávně posoudil alternativy zajištění vzhledem k tvrzenému postavení žalobkyně jakožto oběti obchodování s lidmi soud neshledal důvodnými, neboť všechny skutečnosti související s těmito námitkami žalobkyně tvrdila až po datu vydání napadeného rozhodnutí a nevyplývají ani nepřímo z vyjádření žalobkyně v protokolu ze dne 19.5.2014. Pokud se týká námitky neexistence vážného nebezpečí útěku, při posuzování této námitky žalovaná stejně jako soud vychází ze skutečnosti, že žalobkyně cestovala z Itálie do Německa, přičemž ČR byla pro ni tranzitní zemí a neměla v úmyslu v ČR zůstat, neboť zde nikoho nemá a chtěla pobývat v Berlíně s nějakými přáteli a požádat tam o azyl. Z uvedeného je jednoznačně zřejmé, že v případě nezajištění žalobkyně tato bude nadále cestovat do cíle své cesty, do Německa a nevykáá ukončení řízení o svém předání do Itálie, kde má v řízení žádost o azyl.

Tvrzení žalobkyně, že zajištění neplní zákonný účel, protože její předání podle Dublinského nařízení do Itálie není možné, neboť jí tam hrozí, že bude vyhledána obchodovatelnými a bude opět nucena k prostituci a Itálie proto není pro ni bezpečnou zemí,

rovněž vychází pouze z obsahu žaloby, nikoliv ze skutkového stavu zjištěného před vydáním napadeného rozhodnutí, který žalovaná zjistila v rámci vyjádření žalobkyně jako účastnice řízení v protokolu. V protokolu žalobkyně uvedla, že před ženou, která po ní požadovala dohodnutou částku za zprostředkování cesty do Itálie, utekla do jiného města, nadále však v Itálii pobývala až do svého rozhodnutí opustit Itálii a odjet za svými známými do Německa. Netvrdila, že by byla touto ženou pronásledována nadále i v dalších městech, ve kterých pobývala, než z Itálie odcestovala. Požadavek oné ženy na zaplacení peněz za zprostředkování cesty do Itálie nelze na základě výpovědi žalobkyně považovat za skutečnost svědčící, že je obětí obchodování s lidmi, neboť ještě před vycestováním z Nigérie s touto ženou uzavřela dohodu, že za zprostředkování cesty do Itálie této ženě zaplatí a že tuto částku bude platit z prostituce. Jak konečně také uvádí žalovaná ve svém vyjádření, k této otázce lze očekávat, že v případě naplnění tvrzení žalobkyně, že je obětí obchodování s lidmi, nic nebrání v tom, aby požádala příslušné orgány o poskytnutí bezpečí, což žalobkyně v době pobytu v Itálii nevyužila. Konečně země, kam má být žalobkyně vydána – Itálie je zemí demokratickou, vázaná mezinárodními smlouvami a evropským právem a každý občan se může své ochrany a bezpečnosti dovolat u tam příslušných orgánů.

Ve správním spise se nachází sdělení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obchodu s lidmi, nelegální migrace ze dne 17.6.2014, z něhož vyplývá, že 30.5.2014 byl doručen na tento útvar poznatek týkající se možné oběti obchodování s lidmi žalobkyně zajištěné v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové, dne 4.6.2014 bylo provedeno šetření a vytěžení zajištěné k objasnění skutečností nasvědčující spáchání trestného činu obchodování s lidmi a bylo zjištěno, že není obětí obchodování s lidmi v ČR, měla pouze v úmyslu cestovat přes ČR do Německa, podala ale informace, které mohou nasvědčovat, že byla možnou obětí obchodování s lidmi v Itálii a tyto informace byly v rámci projektu ETUTU, který se zabývá problematikou trestné činnosti obchodování s lidmi se zaměřením na Nigerijské kriminální skupiny v rámci Evropské unie zaslány cestou Eurokolu dne 16.6.2014 do Itálie, k jejich případnému dalšímu využití. I z uvedeného sdělení vyplývá, že žalobkyně vypovídala i před tímto orgánem již jako zajištěná v zařízení pro zajištění cizinců, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Rovněž v podání uvedený zpráva týkající se možné oběti obchodování s lidmi byl na tento útvar doručen dne 30.5.2014, rovněž po datu vydání napadeného rozhodnutí.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná vycházela ze skutkových okolností, které zjistila z výpovědi žalobkyně v protokolu ze dne 19.5.2014 v řízení o povinnosti opustit území ČR. V rámci šetření provedeného po zadržení žalobkyně žalovaná zjistila, že je žalobkyně žadatelkou o azyl v Itálii, která neoprávněně vstoupila na území ČR a vzhledem k tomu, že ČR byla pouze tranzitní zemí v její cestě do Německa, správně dovodila, že nelze očekávat, že žalobkyně vyčká do faktického jejího předání do Itálie, když se rozhodla de facto tento stát opustit. Pokud se týká možnosti aplikace využití mírnějšího opatření za účelem vycestování podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, vzhledem k tomu, co žalobkyně vypověděla, využití mírnějšího opatření za účelem vycestování v jejím případě nepřichází v úvahu, neboť není reálné naplnění podmínek ust. § 123b zákona o azylu, neboť žalobkyně neměla a ani nemohla mít v ČR hlášený pobyt, protože byla pro ni tranzitní zemí, neměla u sebe dostatek finančních prostředků pro realizaci předání, v ČR nemá nikoho, kdo by ji ubytoval, případně složil finanční záruku. Tudíž uplatnění zvláštních opatření podle ust. § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců nepřipadá v úvahu. Rozhodnutí o zajištění ve smyslu ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 bylo vydáno po právu a stanovená doba zjištění v trvání 60 dnů je přiměřená okolnostem případu žalobkyně a vyplývá ze zkušeností žalované z předchozích řízení o předávání cizinců do Itálie.

Okolnosti tvrzené žalobkyní v žalobě, které vyšly najevo po datu vydání napadeného rozhodnutí, mohou být uplatněny v rámci trvání doby zajištění.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2014

JUDr. Milada Haplová
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová